

Mijn naam is...

Ik heb contact opgenomen met de BPOC2020 omdat ik mij niet meer thuis voel in het korps, en er intern geen veilige mogelijkheden zijn de bezwaren die ik heb kenbaar te maken.

Sinds 2002 werk ik bij de politie. Ik ben agent. Het contact wat je als agent met de mensen hebt sprak mij altijd erg aan. Zelfs wanneer ik mensen moet bekeuren heb ik het gevoel een bijdrage te leveren aan een veilige maatschappij.

Tot een jaar geleden kwam ik nauwelijks in conflict met mensen. Er werd wel eens gemopperd wanneer ik moest handhaven of bekeuren, maar meestal kwam ik er met een redelijk gesprek wel uit.

Ik legde dan uit waarom ik bijvoorbeeld een bekeuring gaf. Meestal begreep men dat dan wel. Of ik gaf een waarschuwing zonder te bekeuren. De dankbaarheid die mensen dan hadden deed me goed. Ik had dan een bijdrage geleverd aan bijvoorbeeld veilig verkeer, had iemand wat kunnen leren, en had geen bekeuring uit hoeven schrijven. Ik kwam dan tevreden thuis.

Sinds de crisis is alles veranderd. We moeten direct optreden. Het geweld bij demonstraties is zichtbaar, maar wat er op gewone dagen op straat gebeurt is nauwelijks bekend. Want ook daar vindt veel geweld plaats, met alle verdriet voor mensen van dien.

We houden soms mensen aan die kleine kinderen bij zich hebben. Meestal is het dan een probleem met mondkapjes in winkels. Wanneer mensen dan volharden, en geen mondkapje opzetten, en bovendien de winkel niet willen verlaten, hebben we de opdracht direct tot aanhouding over te gaan. Huilende kinderen, onrust in die winkel, mensen die zich ermee gaan bemoeien.

Of er ontstaat een woordenwisseling wat uitmondt in belediging. En die woordenwisseling ontstaat vaak door stress bij mij en mijn collega's.

Ik geef het toe: ik ben snel geïrriteerd. Het aanspreken van mensen op al die onbegrijpelijke regels eist zijn tol. Ik ben alleen nog maar handhaver. Ik sta niet meer tussen de mensen maar er tegenover.

Op het bureau worden mensen die aangehouden zijn niet netjes behandeld. Mensen worden opgehouden in cellen. Dat heeft impact op mensen. En er zijn veel collega's die daar geheel achter staan. Ze vinden dat de maatregelen moeten worden opgevolgd, en dat je als je dat niet doet de gezondheid van anderen in gevaar brengt. Wat ik erger vind is hoe collega's over die mensen praten. Minderwaardig, onbeleefd en vernederend. En die mensen zijn daar bij.

Er is een tweedeling ontstaan, ook binnen het korps. Ik loop al wat langer mee en ben duidelijk milder dan mijn jongere collega's. Ik kan het niet meer met mijn geweten verenigen hoe we met burgers om moeten gaan. Het druist tegen alles in wat ik op de opleiding heb geleerd en wat ik als mens voel.

Wanneer ik een dienst heb met een jongere collega die graag streng optreedt, weet ik al dat ik een slechte dag ga hebben. Streng optreden, direct bekeuren en snel aanhouden zijn de instructies dus ik delf altijd het onderspit wanneer ik probeer zo'n collega tot wat milder handelen probeer aan te zetten.

Bovendien willen er steeds minder collega's met me samenwerken omdat ze me te soft vinden. Je moet hard optreden, dan gaan ze zich wel aan de regels houden is de gedachte. Dus doe ik gedwongen mee aan het bekeuren en vaak met geweld aanhouden van mensen waarvan het voorheen niet eens bij me opgekomen zou zijn om die aan te houden.

Geestelijk wordt het me allemaal te zwaar. De contante druk die ik voel is onhoudbaar geworden. We gaan de verkeerde kant op en er is niets wat ik kan doen om het tegen te houden.

Daarom ben ik blij met jullie initiatief. Er moet naar buiten komen dat veel politiemensen beschadigd raken door het geweld en de onrechtvaardigheid waartoe zij gedwongen worden.

Maar er moet ook naar buiten komen dat heel veel agenten en ME-ers vol motivatie op demonstrerende mensen inslaan en moeders of vaders in supermarkten aanhouden en niet schromen daar geweld bij te gebruiken.

Dit soort collega's zou twintig jaar geleden op non-actief zijn gezet, maar worden nu de hemel in geprezen door de korpsleiding.

Februari 2021

Maart 2021

Ik geef toestemming de transcriptie van mijn verklaring openbaar te maken, maar de beelden nog niet.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses